

Bad Bed Brood

Een visie op het BBB-akkoord door Geesje Werkman, uitgesproken bij de #GaTerug demonstratie in Den Haag op 25 april jl.

Er is nu een akkoord gesloten in Den Haag, maar uitgangspunt voor dit akkoord was **niet** dat Nederland moet voldoen aan de mensenrechten zoals neergelegd in diverse internationale verdragen. **Dit** was uitgangspunt voor de klacht die de Protestantse kerk via de CEC indiende:

Teneinde vluchtelingen uit Nederland weg te krijgen mag je ze niet onthouden van de basis voorzieningen die elk mens behoeft, te weten onderdak voedsel en kleding, in de volksmond Bad Bed en Brood.

Hierin kreeg de PKN haar gelijk, zowel van de commissies voor het Europees sociaal Handvest als van de VN. Een commissie van ministers was vaag in haar resolutie, maar hier ging het om een politiek oordeel, een commissies waar je kan lobbyen en onderhandelen. Dat kun je bij de rechters over mensenrechten niet. Dit geeft ook al het verschil aan tussen die resoluties en het oordeel van de commissie van het Sociaal Handvest. Mensenrechten zijn niet onderhandelbaar noch te belobbyen. En gelden voor elk mens, ook voor de misdadiger, en zeker voor mensen die niets misdaan hebben maar niet de juiste papieren hebben om hier te mogen zijn.

Waar is het akkoord dan op gebaseerd? Op de slogan: wie terug wil kan terug, en de mensen die op straat staan kunnen wel, maar willen niet terug. Dit is de basis voor het Haagse akkoord. Omdat deze basis niet klopt, kun je stellen: niet realistisch en onwerkbaar.

Deze basis klopt niet vanwege het volgende:

1)'De rechter heeft er vaak naar gekeken.' De rechter mocht echter slechts procedureel toetsen, niet inhoudelijk!!

2) In 2013 werd 33 % van de verblijfsvergunning pas in de tweede of latere procedures verstrekt, dat betekende dus ook een foutpercentage van 33 procent in de eerste aanvraag.

Kerk in Actie kent voorbeelden te over van afwijzingen omdat het verhaal niet wordt geloofd, waarbij dit later wordt rechtgezet door inspanningen van

vrijwilligers, terwijl de vreemdeling dan wel op straat staat, of wel in de noodopvang verblijft. Bij het huidige akkoord is hier geen rekening mee gehouden, immers de aanname is dat mensen terug moeten en dit wel kunnen, maar niet willen. Soms gelooft men niet in de opgegeven identiteit, tot we door middel van DNA aan kunnen tonen dat de persoon wel degelijk familie is.

3) Ten aanzien van Afghanen, Somaliërs en Irakezen is er een ware limbo gaande; de ene week roept de staatssecretaris 'zij kunnen terug', de andere week herroept de rechter dat dan weer, is er een terugkeerstop en een besluitmoratorium en dan begint het circus opnieuw. Dit houdt nu al jaren aan. Deze grote groepen staan op straat, zonder bad bed en brood.

4) De Buitenschuld procedure loopt via terugkeer. Als mensen echter niet terug kunnen, wordt dit steevast verweten aan hun bereidheid, met op de achtergrond het mantra: wie terug wil, kan terug. Hoe vaak dit ook herhaald wordt, het zal geen werkelijkheid worden.

5) Veel mensen zijn staatloos. In Afrika wonen honderdduizenden mensen die nergens burgerrechten hebben, soms werden ze vanwege oorlogen in vluchtelingenkampen geboren en niet geregistreerd, soms behoren ze tot een bepaalde clan die geen burgerrechten krijgt. Ook voor Birma en in andere gebieden geldt dit. Op dit moment worden rondom Syrië tal van baby's geboren die niet worden geregistreerd. Nederland doet niets met deze werkelijk. Het advies van de ACVZ "Geen land te bekennen" ligt er, maar er wordt niets mee gedaan. Ook staatloosheid loopt via de terugkeer, en als iemand dan niet terug kan i.v.m. het ontbreken van de juiste papieren zal ook hier worden gesteld het ligt aan de medewerking van de vreemdeling, hij werkt niet mee en daarom kan hij niet terug, opnieuw het mantra: wie terug wil, kan terug.

Natuurlijk zijn er ook mensen die wel terug kunnen en die niet terug willen, maar als dit gegeven als basis wordt genomen onder een akkoord, dan zal het niet werkbaar zijn.

Als Nederland gewoon de mensenrechten naleeft, dan zal iedereen in elk geval zijn/haar basisrechten krijgen die vastgelegd zijn in de internationale verdragen. Als je dit op gemeentelijk niveau doet, dan zullen mensen de steun krijgen die nodig is om hun recht als staatloze, buitenschuld, erkende

vluchteling etc. te krijgen. Dan komen we ook hen tegen die terug moeten en die helpen we terug op een menswaardige duurzame manier. Ook hier hebben we voorbeelden te over van, zoals het schaap dat werd gekocht voor een stam in Senegal, zodat een man uit Gambia daar in Senegal kon leven met zijn kinderen. En dat is niet iets dat je in drie weken regelt.

Kortom, ten aanzien van het akkoord, gebaseerd op onwerkelijkheden en disrespect voor mensenrechten: ruil het in voor een akkoord gebaseerd op mensenrechten en de werkelijkheden zoals deze zich voordoen! Kom met bad bed en brood uitgevoerd door gemeenten en vrijwilligers en NGO's en maak werk van goede realistische procedures, creëer meer vertrouwen in de vluchteling en in onze samenleving. De waardigheid van ons zelf is in het spel.

Geesje 28 april 2015.